

Örvendezvén örvendezek

Időpont: Az egyházi év utolsóelőtti vasárnapja, 1955. november 13.

Alapige: Ézsaiás 61:10-11.

Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, a ki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, a ki felrakja ékességeit. Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

Kétféleképp lehet várni az utolsó ítélet napját, a világ végét. Lehet úgy gondolni rá, mint a harag félelmetes napjára, mely elől fejvesztetten keres menedéket az ember s így könyörög a hegyeknek: "Essetek mireánk és rejtsetek el minket ... a Barány haragjától!" /Jel. 6:16./, s lehet úgy tekinteni reá, mint az öröm várva várt napjára, mely felé repesve siet az ember s közeledtére boldogan emeli fel fejét, mert tudja, hogy elközelgett az ő váltsága. /Luk. 21:28./ Jézus Krisztusra, ama nap urára, aki akkor jön hatalommal és dicsőséggel, lehet úgy nézni, mint összevont szemöldökű bíróra, aki előtt remegve áll meg az elővezetett, bilincsbbe vert gonosztevő, aki képzeletében már látja maga előtt az akasztófát, s lehet úgy nézni reá ragyogó szemmel, mint menyasszony a vőlegényére s kitért karral kiáltani felé: "Jövel!" /Jel. 22:17./

A mai szent lecke ezt a második látást képviseli s nem győz betelni azzal az örömmel, mely szívében lakozik. Ezért kiált így: "Örvendezvén örvendezek az Úrban". /10. v./ Nem azt mondja: örvendezni fogok. Már most örvendezik. Az utolsó napra való előkészületet nem lehet tehát az utolsó napra halogatni. Aki nem készül rá, arra úgy fog rárontani váratlanul minden rettenetességében. Aki pedig nemcsak készül, hanem fel is készül reá, annak szívét már most eltölti túláradó öröm. Nemcsak azért, ami majd lesz, hanem azért is, ami már van. Isten ugyanis ízelítőt, zálogot ad Övéinek ama nagy nap öröméből. Ezért lehet már a nagy nap előtt is így szólni: "Örvendezvén örvendezek az Úrban."

Minek örülhetek már ma?

1. Örülök, mert fehér ruhám van. Szent leckénk ugyanis így indokolja örömét: "mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül". /10b. v./ Az üdv ruhája és az igazság palástja az a fehér ruha, melyről már Ézsaiás 1:18-ban szólt az isteni ígéret: "Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin,

olyanok lesznek, mint a gyapjú". Ez az a fehér ruha, melyet a királyi menyegzőben ajándékba kapott minden meghívott a királytól s amelynek hiánya miatt dobatta ki a király az egyetlen olyan vendéget, kinek nem volt menyegzői ruhája. /Máté 22:11-13./ Ez az a fehér ruha, melyben a mennyben járnak az üdvbe öltözöttek, kik megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. /Jel. 7:14./

Nyilvánvaló, hogy ez a fehér ruha jelkép. Az sem szorul magyarázatra, hogy ez a fehér ruha a bűnbocsánat jelképe. Mégis rá kell mutatnunk arra, hogy a fehér ruha több, mint egyszerű kegyelem. Kétféle kegyelem van ugyanis. Az egyiket elengedő, a másikat helyreállító kegyelemnek lehetne nevezni. Ez utóbbi sokkal nagyobb, mint az előbbi. Ha a tékozló fiúnak megbocsátott volna az atya és teljesítette volna kérését, befogadta volna a szolgálói közé s úgy, ahogyan jött, rongyosan beengedte volna az istállóba és munkába állította volna, ez is kegyelem lett volna. Nagy kegyelem! Olyan nagy, hogy ennél nagyobbra maga a fiú sem mert még gondolni sem. De ez csak bünt elengedő kegyelem lett volna. Az atya azonban ennél nagyobb kegyelmet adott. Helyreállította közte és fia között az elrontott viszonyt, fiává tette, fiaként felöltöztette, megvendégelte és ünnepeltette. Ez a kegyelem úgy vette körül a bűnös gyermeket, mint valami ruha, mely minden rútságot eltakar. Nincs többé tékozló gonosz, csak hazaérkezett fiú. Ezért tanácsolja Jézus a laodiceabelieknek is: "Végy tőlem fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága!" /Jel. 3:18./

Ez a fehér ruha nagyon drága. Ára a Bárány vére. Csak a Golgothán szerzett bűnbocsánat, Krisztus érettünk kiomlott drága vére tudja megfehéríteni ruháinkat. Nagy árat fizetett tehát érte Isten és a Fia is. Nekünk is meg kell becsülnünk. A megváltottak ugyanis nemcsak a menny utcáin pompáznak majd ebben a fehér ruhában, hanem már e földön is ebben járnak. Nemcsak ünneplőnek viselik, hanem minden nap hordják. Bizony, erre is el lehet mondani, hogy a fehér ruha szép, de nem praktikus viselet, mert nagyon kényes. Minden kis piszok meglátszik rajta. Nem is lehet másképp tisztán tartani, csak úgy, hogy minden nap meg kell mosnunk a Bárány vérében, minden nap minden bűnünket oda kell vinnünk Eléje és bocsánatot kell kérni és kapni rá. A mennyei Jeruzsálem aranyutcáin nem szennyeződik be majd többé, a feltámasztott lelki test sem piszkol, mint az a test, amelyben most élünk, de még így is nagy öröm, hogy fehér ruhánk van. Nemcsak lesz. Már most van. Örvendezvén örvendezel-e ezen?

2. Még más is van, aminek örülhetek már ma.

Örülök, mert menyegző előtt állok.

Így szól az ige: "Örvendezvén örvendezek az Úrban..., mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit". /10. v./ Ez még nem a menyegző öröme, csak a menyegzőre való készülődés öröme. Azé a pillanaté, mikor már öltözködik a vőlegény és a menyasszony is az esküvőre. Sőt már fel is öltözködtek. A vőlegényről már csak a fejdísz hiányzik s épp az ünnepi turbánt csavarja fel fejére, amely egészen papi külsőt ad neki. A menyasszony is felvette már esküvői ruháját. Már csak az ékszereit rakosgatja fel. Ujjára gyűrűt húz, csuklójára karperecet, hajába csatot. Fülébe fülbevalót aggat. Még pár pillanat s már indulhatnak is az esküvőre. Már csak az utolsó pár simítást végzik a rokonok a ruhákon s elgyönyörködnek bennök. Elismerőleg mondogatják: Szép pár! Ők is elgyönyörködnek egymásban, megfogják egymás kezét, egymás szemébe néznek s így szólnak: Boldog pár! Még nem övék a menyegző öröme, de ők már magukénak érzik s boldogok benne.

Mi a menyegző öröme? A beteljesülés öröme. Ami után úgy sóvárogtam, amiről annyit ábrándoztam, amiért annyit küzdöttem és imádkoztam, most íme elérkezett. Enyém az, akit szeretek s én azé vagyok, aki szeret engem. És az a csodálatos, hogy az esküvő még sem vég, hanem kezdet. Egy boldog közösség kezdete. Nem látogatóban vagyunk többé egymásnál, hanem együtt élünk. Nincs többé elválás, sem búcsú. Örökre együtt maradunk. S a vőlegénynek és menyasszonynak ezt a tiszta, szép szerelmét körülöleli, mint szigetet a tenger, a szülők, a család, a rokonság, a barátok és ismerősök együttörvendező szeretete. Meleg mondatok, forró csókok, kemény kézszorítások, könnyes imádságok, drága ajándékok.

A menyegző képe igen sokszor jön elő a bibliában Isten és az Ő népe, Krisztus és az Ő megváltottjai közösségének szemléltetésére. Ma még csak boldog izgalommal öltözködöm az esküvőre, de holnap talán már bemegyek a menyegzőbe, a Bárány lakodalmába s enyém lesz Krisztus, lelkem hó szerelme, én pedig az Övé leszek mindörökre, elszakíthatatlanul s ennek velem együtt fog örülni a szentek hatalmas serege. Hallelujah!

3. Még egyre mutat rá az ige, aminek már ma is örülhetek.

Örülök, mert itt a lelki tavasz.

Így fejeződik be az ige: "Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt". /11. v./ Ez még nem a kenyértermő nyár s a gyümölcserlelő ős öröme. Ebben az igében még csak a sarjasztó tavasz áll előttünk, de ki tagadhatná, hogy a tavasznak van valami külön, önálló, öncélú öröme is, nemcsak az a gabona és gyümölcs, amit méhében hordoz, mint ígéretet. A tavasz külön öröme a hajnal öröme: vége a hosszú éjszakának, felkel a nap!,

az élet öröme: vége a halálos téli álomnak, ébrednek az élet! Rügyszőke fa, zöldellő pászit, kibúvó virágszál mind ezt hirdeti: Győz az élet!

Az utolsó nap az élet, az Isten győzelme. Akkor Ő lesz minden mindenkiben. Uralma nem lesz többé rejtett, hanem nyílt. A megvetett Istenből rettegett Isten lesz, a gonosztevéként elítélt és kivégzett Krisztusból a világ bírója. A detronizált Isten trónjára lép.

Minden lelki ébredés ennek előíze, hiszen minden ébredés abból születik, hogy az ember komolyan veszi az eddig könnyen vett Istent s meghódol Előtte. Nem mindig látjuk ezt a lelki tavaszt, mert a szél fú, ahová akar. Ma nálunk száll le az égi tűz, holnap talán Afrikában, hogy onnan talán Argentínába csapjon át. Lehet, hogy itt sivatag a lelki élet, másutt azonban áldások esője hull. Akinek van szeme a látásra, az látja, hogy mindig van valahol ébredés. Néhol talán szégyenletesen győz Isten frontján az ő ellenség, de másutt diadalmasan nyomul előre Isten vitézeinek csapata.

Megvannak-e ezek az örömeid? Ha nincsenek, kérd Istentől. Ha megvannak, ne elégedj meg azzal, amennyid van belőlük. Ez az öröm, ha igazi, mindig telhetetlen. A szent lecke is megállapítja ugyan előbb, hogy "örvendezvén örvendezek az Úrban", de utána nyomban így folytatja: "örüljön lelkem az én Istenemben!" Tehát örülök, nagyon is örülök, de mégsem eléggé. Még mindig biztatnom kell magamat arra, hogy örüljek.

Ez a fejezet nagyon nevezetes. Ez volt Jézus első nyilvános prédikációjának alapigéje /Luk. 4:17-21./ Azzal kezdte beszédét: "Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra." Mi pedig befejezhetjük-e így: Beteljesedett ez ma és itt rajtunk? Ámen.